

Gabriela Sedláčková: Jsem ráda, že se lidé dokážou semknout

29.10.2020

Dobrodílna v čele s Gabrielou Sedláčkovou nespí ani v druhé vlně koronaviru. Za solidaritu během jarního lockdownu byli dobrovolníci zapsáni do Knihy cti.

Na začátku října přibyl v Knize cti Prahy 3 neobvyklý zápis. Ocenění za příkladnou občanskou iniciativu získali dobrovolníci, kteří během jarní vlny pandemie Covid-19 šili roušky, rozdávali dezinfekci a dalšími způsoby pomáhali potřebným lidem ve svém okolí. Knihu za ně podepsala Gabriela Sedláčková, která svůj zavřený podnik Bar Behind The Curtain proměnila v epicentrum dobrovolnických iniciativ, kde bylo pod jejím vedením zdarma rozdáno cca 18 000 roušek a rozlito přes 20 000 litrů dezinfekce.

Kde se vzal nápad otevřít Rouškodílnu a s čím jste do toho šla?

Úplně původní nápad nevznikl v mé hlavě, ale mojí mladší sestry Barbory. Bylo to vlastně tak, že přišlo nařízení nosit roušky a my žádné neměli. Sestra je výtvarnice, a tak automaticky vzala staré tričko a tavnou pistoli a něco „polepila“. Poprosila jsem ji, aby myslela i na mě. Sešly jsme se na Žižkově v bytě mojí maminky, která vytáhla starý šicí stroj, a zkoušely jsme stříhy. Dopadlo to dobře, svoji službu rouška plnila. V tu chvíli jsem pročítala na sociálních sítích zoufalé zprávy lidí, kteří marně roušky sháněli. A tak jsem se zeptala mámy a sestry, které jsou – na rozdíl ode mě – rukodělně zdatné, jestli by nechtěly šít roušky pro lidi v okolí. Nejprve se tomu smály, že těžko s jedním strojem něco zmůžeme, ale pak pravily: „Tak to všechno zaříd' a zkoordinuj a my ušijeme, co bude v našich silách“. A tak se i stalo. Během dvou dní jsme rozdaly roušky našim známým a štamgastům a lokálně jsme je začaly nabízet na Facebooku. Těch poptávek byly stovky denně, a tak jsem se rozhodla doslova přebudovat bar v rouškodílnu a najít

další síly. Nebylo to tak složité, všichni pomocníci se vygenerovali z brigádníků, které u nás obsluhují, a z našich štamgastů.

Bylo těžké motivovat dobrovolníky, aby ve svém volném čase pracovali zadarmo, navíc v době krize?

Vůbec ne! Bylo to přesně opačně: musela jsem je nutit si jakoukoliv odměnu vzít. Dobrovolníky jsem si nemohla dovolit platit, protože opravdu nebylo z čeho. Naše úspory jsme použili vyloženě na udržení baru. A tak jsem se alespoň snažila zajistit jim vždycky něco k pití a snědku. Pracovali jsme až 18 hodin denně, například když nás poptávali zoufalé organizace jako domovy seniorů, nemocnice, apod. Občas se nám podařilo získat i balíčky od sponzorů, například ručně vyrobená mýdla nebo zrnkovou kávu, tak někdy dostali alespoň výslužku. Bylo neuvěřitelné, jak byli vděční za každý kousek bábovky! Prostě do toho všichni šli s tím, že laskavost a solidarita je v této době nutností. Důležitým aspektem byl také fakt, že většina nás v tu dobu přišla o práci: umělci, lidé z gastru, eventovky,...

Co vám osobně zkušenost dobrovolnictví přinesla?

Nebyla to moje první zkušenost. Mnoho let jsem dobrovolně pracovala v o. p. s. Celé Česko čte dětem, poté v různých organizacích. Ale obecně mi tato zkušenost přinesla mnohé! Větší pokoru, vyšší empatii, ale hlavně trpělivost. Při pomoci druhým vášnivě zahoříte, dáte tomu všechno a pak chcete vidět změny. Dobré věci si ale někdy dávají na čas. Paradoxně mě právě Rouškodílna docela posunula v managementu. Sice jsem to na svých pozicích dělala i předtím, ale vždycky jsem měla pod sebou nanejvýš tři zaměstnance, a to většinou dost samostatné a schopné. A najednou jsem musela koordinovat smečku minimálně 15 lidí! Zpočátku to byl blázeň, ale nakonec nám to perfektně fungovalo.

Co pro vás zápis do Knihy cti znamená?

Mnoho! Ne pro mě, ale pro nás všechny. Málokdy umím sama sebe pochválit, ale tady si to opravdu zasloužíme. Dělali jsme týmově neuvěřitelné věci. Nejen, že jsme rozdávali roušky a rozlévali desinfekci, ale také jsme zařizovali jídlo pro lidi, kteří měli hlad, rozváželi jsme nákupy maminkám samoživitelkám, propojili jsme se s Dobrým Andělem a pravidelně testovaný řidič rozvážel balíčky

těm nejohroženějším skupinám... Zápis v Knize cti by si ale zasloužili všichni obyvatelé Prahy 3, kteří přidali ruku k dílu, a že jich bylo! S takovou laskavostí, jako při první vlně pandemie, jsem se za celý život ještě nikdy nesetkala. A hlavně se to nabalovalo jako sněhová koule, takový ten systém „pošli to dál“. Doteď mám z toho při vzpomínkách husí kůže.

Od října je provoz podniků opět omezen. Jak to zvládáte ve vašem baru?

Je strašně těžké vůbec to ustát psychicky. Do března bylo každý večer v baru narváno, takže nám to obrátilo život na ruby. Ale naštěstí máme skvělého majitele domu, který nás odměňuje za dlouhodobou lokálně přínosnou činnost tím, že za nás teď hradí nájem. A takové štěstí má málokdo! Jsem z toho každý den velice smutná, když vidím živnostníky, kteří třeba i desítky let něco budovali a najednou jim nezbývá, než to položit. Prostě zahodit ty roky dřiny, ze dne na den se všeho vzdát a jít třeba dělat kurýra. Netroufám si odhadovat, jak tohle skončí, a nechci být špatný prognostik, ale obecně budou následující roky asi docela smutné.

Na facebooku jste si povzdychla, že v druhé vlně epidemie solidarita opadla a společnost je rozhádaná. Co se od jara změnilo?

Dle mého celková atmosféra, která byla v první vlně dána intenzivnějším strachem o život. Tehdy jsme o tom ještě moc nevěděli. Viděli jsme, co se děje v Itálii a bylo nám všem strašlivě úzko. Reálně jsme se báli o životy své a svých blízkých. A čím víc se o viru vědělo a psalo, tím nám byla ona smrt vzdálenější. Jsem

ráda, že se lidé dokážou v hrůzných situacích semknout. Ale o to víc mě mrzí, že jakmile „vystřízlivíme“, umíme velice rychle zapomenout. Ve společnosti nám chybí pokora a převládá nafoukanost ve stylu „každý je odborník na všechno“.

První vlna epidemie potřebovala roušky. Co potřebuje ta druhá?

Chybí nám vize toho, že máme vládu a ve vládě odborníky, kteří uvažují střízlivě a mají záložní plány. Natolik dobré, že počítají s různými variantami. Co když třeba přijde další vlna? A už nebude z čeho rozdávat? A spousta lidí bude bez práce, což už se nám ukazuje nyní? Přeci nemůžeme každý půlrok zavírat školy, divadla, kina, sportovní haly, omezovat přístup ke zdravotní péči a zakazovat si setkávání se svými příbuznými! Je třeba najít způsob, jak s touto nemocí žít „normálně“. O viru pořád málo víme. Já jsem dost konzervativní a vím, že hodnotit dopady můžeme až po dlouhé době. A ta zdaleka není za námi.

Šijete ještě roušky nebo rozjíždíte jiné charitativní aktivity?

Roušky už zase šijeme. Ale jen na jednom stroji, víc jich nemáme. Tamty jsme měli půjčené a vrátili jsme je. Rouškodílnu už jsme přejmenovali na Dobrodílnu, protože to není jen o rouškách, a chtěli bychom – převážně lokálně – pomáhat i do budoucna. Teď ale musíme zachránit sami sebe a naše živobytí. Až tohle dokážeme, ráda bych se dobru věnovala oficiálně. Už v patnácti letech jsem si vysnila obecně prospěšnou společnost a je čas ji založit. Jen si myslím, že je rozumné vyčkat na lepší časy, kdy se nebude všechno měnit ze dne na den.

Co byste vzkázala lidem, na které koronakrize nejvíc dopadá?

Uf, to je těžká otázka. Protože automaticky bych odpověděla: hlavně buďte se svými blízkými. Ale ono to ta naše vládní opatření moc nepodporuje. Tak alespoň: Buďte v kontaktu: telefonicky, videohovory. Hrajte doma společenské hry. Cvičte spolu. Předčítejte si navzájem. Hlavně se nesoustředte pouze na počítačové hry a sociální sítě! A je třeba posilovat imunitu. Cvičením, procházkami, doplňky.

